

Tretia kapitola

Nasledujúce ráno ich zobudil Chloein budík. Vonku bola stále tma, no pomaly svitalo. Chloe vyskočila z postele, ale Peggy zalezla pod perinu, kde bolo príjemne teplo.

„Vstávaj, Peggy,“ súrila ju Chloe, obliekajúc si rifle a nový pulóver

so snehovými vločkami. „Nemôžeme zmeškať let.“

Peggy zívla, neochotne sa vyteperila z postele a ponáťahovala si za sebou krátke nohy.

„Poď, oblečíme ťa,“ povedala Chloe a natiahla jej cez hlavu nový červený sveter. Peggy sa z neho snažila vyvliecť, ale Chloe jej to nedovolila.

„Keď prídeme do Laponska, poďakuješ mi. Je tam oveľa väčšia zima,“ vysvetľovala. Potom nasadila Peggy na hlavu aj čiapku.

Som na smiech, pomyslela si Peggy a pokúsila sa ju zo seba striasť.

Chloe si na poslednú chvíľu pribalila kefku a ešte zopár vecí, zazipsovala kufor a dovliekla ho dolu, kde už čakali ostatní.

„Jéj!“ zvolala Ruby, keď zišli dolu. „Peggy vyzerá rozkošne.“

„Máte všetko, čo potrebujete?“ spýtal sa ocko.

Mama vytiahla z kabelky zoznam.
„Kufre... letenky... peniaze...
pasy...“ čítala.

„Uvidíme Santu!“ zvýskla Ruby
a tancovala po chodbe.

Santa! pomyslela si Peggy. Zrazu
si spomenula na niečo, čo si Chloe
zabudla zbalíť – list pre Santu!
Vyrútila sa hore po schodoch.

„Vráť sa, Peggy,“ zavolala Chloe
a rozbehla sa za ňou.

Peggy vletela do Chloeinej izby
a chňapla list do papuľky. Strčila si
ho pod pulóver, aby bol v bezpečí.
Nemali žiadnu záruku, že Santu
v Laponsku stretnú, takže pohľadá

najbližšiu poštovú schránku a Chloein list vhodí do nej.

„Tu si,“ povedala Chloe a pripevnila jej vôdzku. „Musíme už ísť.“

Naložili batožinu do kufra auta a nasadli dnu. Peggy sedela v Chloeinom lone na zadnom sedadle, stlačená medzi Ruby a Finnom. Ocko zapol rádio a vyrazili na letisko.

„Už o tri dni sú tu Vianoce,“ zahlásil moderátor. „A preto si zahráme pieseň, čo vás dostane do vianočnej nálady...“ Začala hrať koleda.

„Aké vzrušujúce,“ ozval sa ocko, zatiaľ čo sa viezli. „Toto bude Rubin prvý let.“

Aj môj, pomyslela si Peggy.

„Spomínam si na svoj prvý let,“
poznamenala mama. „V šestnástich
som išla na školský výlet do Ríma.“

„Trochu sa bojím,“ priznala Ruby
a stískala Chloeinu ruku.

„Neboj sa,“ odvetila mama a otočila
sa k nej. „Lietanie je oveľa bezpeč-
nejšie ako šoférovanie.“

Ocko prudko zabrzdil na červenú.

„Najmä, keď jazdí ocko,“ zavtip-
koval Finn.

Peggy sa obzrela dookola. Stále
na chrbte nevidela žiadne krídla.

Ešte chvíľu sa viezli a potom
ocko zastal pred veľkou budovou.

Vybral batožinu z kufra a všetkých na rozlúčku vyobjímal. „Užite si skvelý výlet,“ zaželal im.

„Nepracuj priveľa,“ povedala mama a pobožkala ho.

Vošli do preplneného hlučného terminálu. Zdalo sa, že všetci sa ponáhľajú, väčšina ľudí za sebou ťahala veľké kufre. *Kde majú krídla?* premýšľala Peggy. Držala sa blízko Chloe, aby na ňu nikto nestúpil.

„Musíme si odbaviť batožinu,“ povedala mama a viedla ich k pultu.

S úsmevom ich tam privítala pani so šatkou na hlave. „Kam dnes letíte?“ spýtala sa ich.

„Do Laponska,“ odvetila Ruby,
stojac na špičkách, aby videla za pult.
„To je na severe Fínska.“

„Skvelé,“ povedala pani. Vzala im
kufre a položila ich na posuvný pás.

„Hej!“ zaštekala Peggy. „To sú naše
veci!“

